

[J. S. Foget.]

bejdere i de Aar, Landbruget ingen Betalingsevne havde; er løst i indeværende Aar, idet disse overalt har kunnet opnaa en Dagløn paa over 10 Kr. og i øvrigt har kunnet faa Beskæftigelse i Brunkulslejer og Tørvemoser, hvor de vilde. Derfor duer den Undskyldning ikke længer; Landbruget betaler mindst lige saa meget som Byerne, og dog ser man, at Landbruget ikke kan faa Arbejdere, samtidig med at der gaar i Tusindvis af ledige Arbejdere i Byerne.

Man havde med god Grund ventet, at Samlingsregeringen havde søgt at løse dette Spørgsmaal. Loven om Arbejde til Landbruget, som den højtærede Minister omtalte, hjalp meget, men den løste ikke Problemet, og Ministeren tolererer altsaa de gentagne Arbejdsnedlæggelser. Vi ser i det foreliggende Tilfælde paa Stensmark, at den Mand, som her gennemførte den ulovlige Arbejdsnedlæggelse, Hr. Niels Nielsen, Skiffard, er den samme Mand, som i sin Tid provokerede Kolindsundsagen. Han stod bag ved den saa omfattende Sag, som endte med en Højesteretsdom, der idømte Arbejderne en væsentlig Bod. Ingen skal bilde mig ind, at Folk af hans Kaliber arbejder ud fra samfundsmæssige Hensyn. Hans Stræben gaar kun ud paa at lave Spektakler. Det vilde derfor være rimeligt, om en saadan Mand fik en saa alvorlig Irettesættelse, at Gentagelse udeblev. Efter min Opfattelse har denne Mand forbrudt sig imod Loven. Det synes at blive tolereret. Han begaar efter min Mening en endnu større Forbrydelse end den Detailhandler, som gribes i at tage for meget for enkelte Varer. Han burde efter min Mening straffes i endnu større Omfang.

Jeg haaber derfor, at min Forespørgsel maa bevirke, at Offentligheden bliver klar over, hvordan Forholdene er; og at den højtærede Arbejds- og Socialminister fremtidig vil træde haardere op mod saadanne Urostitfere, thi et saadant Svar, som Ministeren her har givet paa min Forespørgsel, kan hverken give eller den almindelige Offentlighed — tror jeg at turde sige — anerkende for tilstrækkeligt. Den 9. April 1940 indtraadte der særlige Tilstande i vort Land, som ændrede Livsvilkkaarene for store Dele af Samfundet. Man har ikke Indtryk af, at Fagforeningerne føler nogen særlig Pligt over for det øvrige Samfund, idet deres Optræden er den samme som før den 9. April. Derfor maa det siges til disse Urostitfere, at deres Optræden er i den Grad udfordrende og viser en saa tydelig Mangel paa Ansvarsfølelse over for Land og Folk, at det

ikke mere taales, at Landets Love brydes paa den Maade. Man er i denne Tid saa tilbøjelig til at beskyldte hinanden for Mangel paa Samfundssind og Mangel paa dansk Sindelag. Fagforeningerne, hvis politiske Parti er Midtpunktet for Samlingsregeringen, maa derfor ikke kunne vedblive med disse Forstyrrelser af Arbejdsfreden, og det Parti, der staar som Midtpunkt for den politiske Samling, maa ikke holde Haanden over disse gentagne Arbejdsvægringer og Arbejdsforstyrrelser. Hvis det virkelig er den højtærede Ministers Mening at give Offentligheden og mig det Svar paa min Forespørgsel, beklager jeg de Tilstande, der for Øjeblikket hersker her i Landet.

Arbejds- og Socialministeren (Kjærboel):

Den ærede Forespørger indledede med at sige, at jeg havde forhandlet gennem Uger med Arbejderne ovre ved Karlsgaarde i Anledning af den daværende Konflikt. Det maa jeg tilbagevise, det er ikke rigtigt. Jeg kan oplyse for det høje Ting, at Arbejderne ved en Deputation henvendte sig til mig og forlangte, at jeg tog mig af Sagen. Det svarede jeg nej til, for, som jeg sagde, I har jeres Organisationer at gaa til, og det er i Loven om Arbejdsforhold og i Beskæftigelsesloven foreskrevet, hvad der skal ske. Derfor maa I først og fremmest optage Arbejdet og saa se paa anden Maade ved de Organer, der nu engang er institueret, at tilvejebringe den Ret, som I mener at have. Det kan vel ikke være saaledes, at man nu vil sætte mig ind som en Slags Voldgift med diktatorisk Myndighed til at sidde i Slotsholmsgade og afgøre, hvorledes Lønningerne skal være i Jylland og andre Steder, eller afgøre, hvorvidt den ene eller anden Part har Ret i foreliggende Konfliktspørgsmaal?

Jeg sagde før, og det gentager jeg, at Arbejderne derovre havde desværre en Baggrund for deres Utilfredshed. Den ærede Forespørger siger nu, at det var underligt, for Formanden for Karlsgaarde er Redaktør af „Social-Demokraten“ i Esbjerg. Men de to Ting har jo ikke Spor med hinanden at gøre. Det, der foregaar, er, at en Entreprenør eller flere Entreprenører har et Arbejde i Entreprise og paa almindelig, normal Vis udfører dette Arbejde i Henhold til Priskuranter og trufne Aftaler, eller hvad det nu maatte være. Hvis der saa bliver Uenighed mellem Parterne, maa man gaa den sædvanlige organisationsmæssige og voldgiftsretlige Vej, og hvis der begaas Brud paa Lovbestemmelserne, ja, saa maa de, paagældende indklages i Henhold til